
CLINT

Het is raak vanavond. Terwijl we binnen zitten vanwege de hitte, delen we onze stevig opgewarmde zuurstof met een stel vliegen. Mensenkinders, geen bescheiden modelletjes, maar van die zigzaggende irritant zoemende exemplaren in de maten L, XL en XXL. Ze poepen bovendien op de plissés en nemen bezit van ons kaasplankje. Ik hou me in als ik gtvdrdr zeg, maar gtvdrdr, wat vind ik die beesten toch smerig. Er is geen vieze afvalbak, het schoongelichte schotelkje kattenvoer staat in de vaatwasser en de bloemen hebben vers water, dus wie weet waar ze vandaan komen mag het zeggen. Misschien zijn ze op doortocht. Zijn ze verdwaald. Nemen ze de kortste weg naar Bestemming Onbekend. Via het grote voorraam vooral, want dat werkt als een magneet. Ondanks hun enorme facetogen knallen ze er met een luide 'pók' tegenaan. Ze hebben vast last van groepsmigraine, maar daar hebben we een uiterst probaat middel tegen.

Het zijn er niet zomaar een stuk of wat, nee joh. Wel twintig heeft ie er in een minuut of tien naar de eeuwige jachtvelden gemept, mijn echtgenoot. Zoals het een echte man betaamt, hoort er een getal bij een prestatie. Een cijfer. Een score. Twintig dus, en hij is nog niet klaar, aan het gezoem in de achterkamer te horen. Hij strijdt en telt hardop, terwijl hij zijn prooien besluipt en vastberaden de genadeklap geeft. Zelfs deze tante is onder de indruk. Hoe kan het ook anders: hij heeft wel wat weg van Clint Eastwood, de *good guy* in *The good, The bad and The ugly*. Hij is net zo rustig en beheerst. Behalve dan, dat Clint in de filmklassieker woordeloos de vloer aanveegt met vijanden, indringers, geteisem en gespuis. Mijn eigen held kondigt zijn aanslagen juist in geuren en kleuren aan en doet trots verslag van de laatste stand op de teller. 'En wéér een!' Eenentwintig. 'En hier, nóg een, hatsee!' Tweeëntwintig...

Daar liggen ze even later, op een oud krantje. Sommige vliegen zijn intact, maar de meesten zijn nu moes of in mootjes. Om in mannentermen te spreken is de stand dus 22 vliegen, 44 vleugeltjes en 132 pootjes. Kom er maar eens om tegenwoordig, dat zijn nog eens cijfers. Een veldslag van jewelste. Ik ben trots op mijn eigen Clint en laat hem lekker zijn jacht vervolgen, terwijl ik probeer te lezen tijdens alle rumoer. 'Ja, ja, dáár!' Vlieg drieëntwintig tolt nog even paniekerig in de rondte, tot een laatste klap ook hem uit zijn lijden verlost. Een dikkerd was het. Het interieur van zijn exoskelet kleeft -gtvdrdr- aan de mepper. Toch hoor ik er nog eentje, ergens in de keuken. De vlieg met staartnummer 24 wordt inderdaad gesignaleerd, want ik hoor manlief nu venijnig tegen keukenkastjes slaan. Even later is aan het holle, metalige geluid te horen, dat hij bezig is zijn laatste moord te plegen in de spoelbak. En ja hoor, ook nummer vierentwintig is voltooid verleden tijd. Het is me het avondje wel.

De rust daalt neer en we vervolgen onze klemmend warme avond, mijn Clint, onze bejaarde poes en ik. Je zou toch zeggen dat ons kattenbeest haar aandeel in de slachtpartij wel had willen opeisen, maar niets is minder waar. Ons besje houdt ervan om haar pensioen, comfortabel liggend in een krulletje, op de bank door te brengen. Met prioriteiten die passen bij haar leeftijd, heeft ze het Vliegend Circus dan ook geriefelijk aan haar neus voorbij laten gaan. Net als ik trouwens. Wij gunnen onze Clint zijn veldslag en zijn overwinning op vierentwintig vliegen. Dat zijn toch maar mooi 48 vleugeltjes en 144 pootjes: een topscore van formaat.

Niet veel later horen we toch nog wat. Achter een plissé. Het zal toch niet? Mijn held grijpt alvast de mepper en even later verricht hij zijn laatste wapenfeit: ook jubileumnummer vijfentwintig finisht definitief, op de vensterbank. Met glanzende cijfers van 25 | 50 | 150 kan Clint straks heerlijk slapen, ondanks het vooruitzicht van een klammig hete nacht.